

LBRIS

We know
books

Colecția **pocket** este coordonată de Mihók Tamás.

Corector: Lavinia Mihók

Art direction: Alexandru Daș

Copertă & design layout: Anna Grozavu

Tehnoredactor: Vasile Ardeleanu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ȘTEFAN, OLGA

Até (o educație) / Olga Ștefan. – București: ART, 2025

ISBN 978-630-321-773-4

821.135.1

© Grupul Editorial ART, 2025

Olga Ștefan

ATÉ (O EDUCAȚIE)

ART / pocket

○ EDUCAȚIE

- 9 / [INTRO]
12 / [DA, AM CRESCUT ÎN EUROPA DE EST,]
16 / [E 1991]
17 / [COPIII MELANCOLIEI]
19 / [ATÉ]
20 / [MEMORIA VOLATILĂ]
23 / [V.]
26 / [PROFESORUL NATURAL]
29 / [LECȚIE DE NUTRIȚIE]
31 / [AMERICA]
33 / [SUNT FEMEIE ROMÂNCĂ,]
37 / [LEGEA PLUTIRII]
41 / [EXERCIȚII DE SCRIERE PENTRU INTERMEDIARI ȘI AVANSAȚI]
44 / [PROFESORUL MEDIOCRU]
48 / [FĂRĂ TITLU]
50 / [CORPUL CAPABIL]
54 / [DIN DESPĂRȚIRI]
57 / [ANUL EXTENUAT]
60 / [NU TRECE]
62 / [LUCRURI PUȚINE]
65 / [BELVEDERE]

○ CONSTELAȚIE

- 71 / [PENTRU ILEANA]
74 / [EPOCA MONOLOGULUI AUTOADRESAT
AMENINȚĂTOR A STAGNAT:]
75 / [DECLINUL]
78 / [POEM DE DRAGOSTE]
81 / [UN DIPTIC]
83 / [FAKE O. VIAȚA ȘI LIMITA]
88 / [IUBIT FIU, PRIETEN ȘI TATĂ]

91 / [POEM DE DRAGOSTE]

92 / [ATĂT DE MULTE]

94 / [O JUMĂTATE DE FAMILIE CARE NU MAI EXISTĂ]

97 / [YIN BABE SUB SOARE]

99 / [O ÎNȚELEGERE LIMITATĂ]

102 / [VREMEA FRUMOASELOR]

105 / [TE PORT PESTE TOT]

108 / [HETAIRA]

109 / [O IEȘIRE]

110 / [BIOLOGIE]

112 / [VIE]

115 / [MATERNITATE]

117 / [O ROCHIE DE MIREASĂ]

119 / [O FATĂ CUMINTE]

121 / [PRIMĂVARA]

123 / [O LUME NOUĂ]

126 / [NICIO VALOARE]

128 / [AI OBSERVAT?]

131 / [DESPRE FIDELITATE]

134 / [CUM ÎNDRĂZNEȘTI?]

137 / [POEM DE DRAGOSTE]

139 / [GECI DE IARNĂ]

OLGA ȘTEFAN / BIOWe know
books

O EDUCAȚIE

„This is the school in which we learn,
Time is the fire in which we burn.“

— Delmore Schwartz

[INTRO]

După 33 de ani, vara a devenit anotimpul meu preferat.

Neajutorarea te părăsește și lasă în urmă
un câine mare, vârgat
pe post de panou fotovoltaic,
pe post de tigru, pe post de portar.

Nu mai pornești ventilatoarele de îndată ce intri în cameră,
nu mai contează că stai într-un cartier *râu-famat*,

toate vocile recalcitrante se sting în paharul
lipit de zid,
te oglindești măcar o dată pe zi în

geamurile fumurii de la *Infinity*
Games

și asta e un lucru sigur,

casierii seamănă cu cel mai detestat om din stat,
dar sunt prea obosiți
ca să mai reprezinte un pericol, încasează

în buchete protocolare floarea

de *nu-mă-tem*.

(Îți acoperi capul,
îți acoperi picioarele,
îți acoperi gura

cu fond de ten și nu te mai simți

malformată, kamikazele sentimental,
sursa manierelor stâncoase din care

țâșnesc torenți de tandrețe în scurte momente de relaxare,

pacea pe umerii cariatidei dinaintea abdicării
„de la ideal“.)

Sigur că te-am dori acasă, însă povestea ta

lâncezește într-o verandă
din Sudul american, iar dorința
rămâne în urmă, un stâlp în lună,

un lucru străin: ca atunci când se încălecă umbrele
și n-o mai recunoști pe-a ta.

Sanscrită tradusă din engleză tradusă din română

în limba simplă

pe care ți-o vorbește mintea

după o congestie cerebrală.

Te strecuri deci în mintea unei femei
dărdăind goală într-o cămașă
din păr de cămilă,

corpul ei mare și alb e un continent înghețat și

pare de gală, poate că e.

Cumperi 2 litri de lapte, iar

când îl pui la fiert, constăți că ai cumpărat

2 litri de sânge.

La 33 de ani, vara, sunt în camera de hotel cu o fată

care deplânge
intențiile jumătății de pahar
primite la final de
ceremonial literar,

când i-ar fi prins mai bine o sticlă.

Persoană fizică,
demolez mituri despre educație, școală,
inocența copiilor desculți, nu mă interesează
deșeurile rezultate, dacă se pot vinde la fier vechi sau
se pot recicla,

pe străzi care miros a cărnați și-a noviciat,
trăiesc de parcă m-aș plimba desculță prin culisele unui teatru
de stat, iar
podelele sunt fie foarte curate, fie pline de cioburi.

În jurul nedreptăților care ne-au făcut umili, ne strângem
ca-n jurul unui foc,
ca-n jurul unui cult, ca-n jurul unui bol cu popcorn.

și toate serile și nopțile copilăriei mele au fost vegheate
de duhuri

imbrăcate în medici, avocați și interlopi
cu viză de America.

N-ai tu vise câte poate relua
ProTV – între 3 și 5 dimineața.

Da, am crescut în Europa de Est.
Întotdeauna a existat un monument sovietic pe care-l
puteam escalada,
în ciuda avertismentelor ajustate cu înjurături,
propaganda spune altfel. Uneori, monumentul era chiar viața

părinților mei, a părinților lor

și a mea –

flori în curtea blocului,
troițe pentru neinițiați,

nesiguranța, berea la PET,
egoul fragil al mâinilor de lucru frânt
sub ghilotine cinice

semnând disponibilizări în masă.

Până să se ia curentul, în oglinda liftului am avut
o față frumoasă.

Când a revenit, am învățat în sfârșit
că oglinda liftului e o armă cu dublu tăiș.

Da, am crescut în Europa de Est și am învățat pe de rost
portretul acestei femei derviș, al acestei femei samurai,
Sherlock *far from home* redată caricatural,

dar proximitatea bărbaților a stârpit
amintirea Vitoriei Lipan – a lăsat-o

pe altă dată.

Da, vin din Europa de Est și mă simt reprezentată

de străzile care duc în câmp
și de sufrageriile furnirate, de imaginea unui bunic
ușor cherchelit, mânat de intenții benigne,
umplând pahare mici în cadrul unei uși mascate

cu o draperie de metraj.

Formez, prin frumusețea mea chestionabilă, un aliaj
între diferite mărci de chipuri: sârbo-croate,
româno-bulgare,
ochi migdalați și fălci proletare,
nasul unei femei din munții Macedoniei care ar fi vrut
să-și vândă produsele lactate
la târg, dar mai ales diferite cupluri rurale desculțe curgând
la vale, cu iubiri stângace și bătaii banale,

că viața avea tot felul de planuri umilitoare
pentru creatorii de conținut din zone temperat-continentale,
am crescut în Europa de Est, sigur că mi se pare

că lucrurile se pot schimba
cu un număr norocos jucat duminică

în fața unei emisiuni psihedelice, chelii glorificate,
luminii, paiete decolorate,
strigăte de triumf
câteodată.

Educația mea chiar e o formă de traumă
instituționalizată, pot citi fără să mă bâlbâi,
reacionez la imn și la portretele vorace

cu nume sufixate, *-eanu* și *-escu*,
dar tremur
în fața autorităților catedratice.

M-au ridicat în picioare și n-au băgat de seamă că
purtam lucruri care
ar înfuria orice activist rapace: haine tratate cu DDT,
lumina de la capătul
tunelului de sărăcie
pavată cu bunele intenții de la SH,
aur la kilogram și fake-uri jignitoare, antropocentrisme,
Tom Ford,
cerul butaforic din *The Truman Show*.

Sunt est-europeană, progenitura anilor celor mai răi,
odrasla votanților CDR: ce-i al meu e al meu și al tău
și al ei. Găurile din ureche
făcute cu acul încins înainte să împlinim 6 luni.

Urme de vaccin și de varicelă
pe antebrațe, între sâni. Urme de flex pe caruselul
din parc, fier vechi și linii alterate

de imploziile de „imediată necesitate“. O poveste
cu cineva întors din State care i-a adus ceva
ce nu mai avea nimeni în afară de ea, pariu pe unicitate,
fără scop, fără rest.

O dimineață de vară vibrând la cabala
esteticii tenebroase a Europei de Est din
arhivele acestui Pornhub al nostalgiei

pe Instagram, in *Eastern Europe you lived an average life*
și știam

că nu e fericire, e „complacere“. *Big biznis*, un antimodel
de afacere.